Коли об тишу ніч спіткнеться,
І заніміє часу біг,
і сум у роздум переллється,
Тоді... тоді приходить сніг.
Він так приходить,
Так пречисто,
Так розуміюче іде,
Що ожива безлюдне місто
Живою сутністю людей.
А сніг довірливий,
Ласкавий,
Будинки чемно обмина,
Мені підморгує лукаво,
Мовляв, усе, як я,– мина,
Мовляв, усе спочатку вперше,
А потім, потім... не питай!..
Летить зими вихрастий вершник,
Гука: "Як можеш, здоганяй!"
Гука: "Як можеш..."
Можу, сніже!
Коли над буднями сніги,
Перекипа душа у ніжність,
У слово, сповнене снаги.
Бо всі ми з тих країв, ізвідти,
Звідкіль порив приносиш ти...
Коли летять сніги над світом,
Душа не знає самоти.